

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

LXV. Pelagianus II. Anno Christi 578. Tiberii Constantini Imp. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

LXV.

PELAGIANUS II.

ANNO CHRISTI 578.

TIBERII CONSTANTINI
IMP. I.

PELAGIUS II. Vinigildi filius,
Romanus, anno 578 pridie Kal.
Decembris Romanæ Ecclesiæ præfi-
citur. *Hic ordinatur absque jussione Prin-*
cipis, eoquod Longobardi obsiderent Ci-
vitatem Romanam, & multa vastatio
ab eis in Italia fieret. (1) Permisit
Metropolitanam Sedem Aquilejen-
sem transferri Gradum, motus prece
& obsecratione humili Eliæ Archi-
Episcopi, qui significaverat, se Aquile-
jæ inter hostes Christianæ rei haud
tutò degere posse. Et quidem tantò
id libentius concessit, quantò magis
sperabat se concessione eâ concilia-
turum Romanæ Ecclesiæ Ducem
Schismaticorum. Sed eum frustrata
spes est. In ipso enim Gradensi Con-
cilio, quod anno 579. præsentem Lau-
rentio Presbytero Pelagii legato,
Elias ex duodevinti subjectis sibi
Episcopis congregavit, ad manife-

Bar. an.
577. §. 2.
Pag. §. 3.Bar. an.
579. §.
12.

S 4

stan-

standam impetratam Sedis translationem, in ipso, inquam, Gradenfi Concilio idem Elias, qui que aderant Schismatici Episcopi, se nunquam consensuros Concilio Oecumenico Quinto, *iterum jurarunt, vano eo praetextu, ne Synodus Chalcedonensis laederetur.* (2) Obstinatè in incepto perseverantes permulcere conatus est tum per legatos, tum per epistolas, quibus probat, *Tria Capitula* jure fuisse damnata, nec læsam ullo modo Synodi Chalcedonensis auctoritatem. (3) At nihil profecit. Itaque Smaragdum Exarchum rogavit, ut eos coërceret potestate suâ, cogeretque ad officium redire. Hinc ad alia Ecclesiæ negotia animum convertit.

Bar. an. Siquidem cum cognovisset, Joannem
587. §. 5. *Constantinopolitana Civitatis Antistitem*
6. 9. (cui ex admirabili ciborum abstinentia
An. 518. cognomentum Jejunator fuit)
§. 14. *contra Deum, contra pacem Ecclesiæ, in omnium despectu & injuria Sacerdotum, modestiæ ac mensuræ suæ terminos excessisse, & illicitè in Synodo superbum ac pestiferum Oecumenici, hoc est Universalis sibi vocabulum usurpasse: omnia gesta ejusdem Synodi, præter illa, quæ illis*

illic de causa veneranda memoria Grego-
 ru Episcopi Antiocheni sunt habita, va-
 lidâ omnino districtione cassavit, distri-
 ctissimâ illum increpatione corripuens, ut
 se à novo & temerario superstitionis no-
 mine cohiberet: adeò ut suum illi Dia-
 conum, nisi tantum nefas emendaret,
 procedere prohiberet. (4) Subdiaconis An. 588.
 Siciliae continentiae legem indixit, §. 48.
 prohibens, ne in posterum uxorum
 suarum notitiam haberent. (5) Om-
 nium Pontificum primus tempora
 per *Indictiones* in epistolis notavit.
 Tantâ fuit in pauperes præsertim se-
 nes liberalitate, ut eos domo suâ in
 Xenodochium conversâ exciperet.
 Regnavit annos undecim, menses duos, An. 590.
 & dies decem, VI. Idus Februarii §. 2.
 anno 590. morbo inguinum, qui Pag. §. 2.
 per ea tempora passim grassabatur,
 absumptus.

ANNOTATIONES.

(1) Anastasius Bibliothecarius in Vita
 hujus Pontificis pag. 114.

Paulus Diaconus de Gestis Longobardo-
 rum l. 3. c. 20. *Pelagius Romana Eccle-
 sia Pontifex absque jussione Principis or-
 dinatus est, eo quòd Longobardii Romam*

S 5

per.

per circuitum obsiderent, nec posset quisquam à Roma progredi. Unde habes, aliquando contigisse, ut Romani Pontifices sine Imperatoris aut Exarchi consensu inaugurarentur.

(2) Ita Norisius in dissertat. Hist. de Synodo V. cap. 9. §. 4. pag. 709. & ibid. pag. 705. *Illi Antistites, inquit, Aquilejensi Metropoli subjecti erant, cujus amplissima erat jurisdictio. Nam à Patnonia secunda usque ad Abduam in Insabria extendebatur. Continebat Rhetiam II. cujus Metropolis Sabia: Noricum, cujus primaria Urbs erat Tiburnia ad Dravum; complectebatur Istriam Forum Julium, ac Venetiam, qua provincia uno Istriae nomine id temporis, ac in Sexta Synodo vulgò appellabatur. Idem cap. 10. secutus Baronium aliòsque dicit, ex Schismate Aquilejensis Ecclesie Patriarchatum emeruisse; adjicit, amplissimam esse Patriarche jurisdictionem. Venetias enim, nempe Marchiam Tarvisinam moderari usque ad Brixientium confinia, insuper Forum Julium, Istriam, Noricum Ripense, Noricum Mediuerraneum, ac Rhetiam I. Ad extremum subiungit, Aquilejensem Patriarcham nunc Utini morari.*

(3) Pelagii II. Epistolæ tres ad Eliam Aquilejensem & Episcopos Istriæ extant apud Baronium ad an. 586. §. 29. 37. 44. &

& apud Labbeum tom. 5. Conc. pag. 940. & 615. Tertiam *Librum* appellat S. Gregorius lib. 2. epist. 51. aliàs 36. eandemque nomine Pelagii II. scriptam ab eodem S. Gregorio, *cum esset adhuc Diaconus*, prodit Paulus Diaconus lib. 3. de Gestis Longobardorum cap. 20. Verba S. Gregorii hæc sunt: *Ut de Tribus Capitulis animis vestris, ablata dubietate, possit satisfactio abundanter infundi, librum, quem ex hac re sancta memoria decessor meus Pelagius Papa scripserat, vobis utile judicavi transmittere. Quem si, deposito voluntaria defensionis studio, puro vigilantique corde sæpius volueritis relere, eum vos per omnia secuturos, & ad unitatem nostram nihilominus reversuros esse confido. Porrò autem si post hujus libri lectionem in ea, quâ estis, volueritis deliberatione persistere, sinè dubio non rationi operam, sed obstinationi vos dare monstratis.* Vide Baronium ad an. 586. §. 7.

(4) S. Gregorius lib. 9. epist. 68. aliàs 70. *Procedere* est sacra facienti adesse. Vide Vincentium Cardinalem Petram in Comment. ad Constitutiones Apostolicas tom. 1. pag. 83.

(5) Gregorius Magnus, lib. 1. epist. 44. aliàs 41. ad Petrum Siciliae Subdiaconum: *Ante triennium Subdiaconi omnium Ecclesia*

clesia

*clesiarum Sicilia prohibui fuerant, ut
 more Romana Ecclesia nullatenus suis
 uxoribus miscerentur. Et lib. 4. epist.
 36. aliàs 34. ad Leonem Episcopum Cata-
 nensem, Ex auctoritate nostri decessoris
 est isto modo prohibitum, ut eodem tem-
 pore hi (Subdiaconi) qui jam uxoribus
 fuerant copulati, unum ex duobus elige-
 rent, id est aut à suis uxoribus abstinerent,
 aut certi nullà ratione ministrare præ-
 sumerent. A Romana ad alias Occidentia
 Ecclesias ea consuetudo permanavit, atque
 inde Subdiaconatus Ordo è minoribus eximi
 cœpit, & majoribus ac sacris annumerari.
 Multum nihilominus, ut ait Bona lib. 1.
 Rer. Liturgic. cap. 25. §. 16. tempus in-
 tercessit, antequam certâ & inviolabili lege
 inter sacros recensitus sit. Etenim Pe-
 trus Cantor, qui vivebat anno 1200
 relatus à Menardo in lib. Sacram. pag.
 494. ait: De novo institutum est, Sub-
 diaconatum esse sacrum Ordinem. Dis-
 fusè agit de Subdiaconorum continentia
 Lupus part. 4. Synodorum, Dissertat. 1.
 Proœmiali cap. 3. & Ludovicus Thomas-
 sinus De vet. & nova Ecclesiæ disci-
 plina part. 1. l. 2. cap. 3. 61.
 62. 63.*

